

v dovolacím spise snaží se jako důvod nesprávného právního posouzení věci uplatnit nešetření zásady důvěry v bezelstném právním styku, jakož i nemožnost, by strany, sjednávající s obcí smlouvu, mohly bezpečně zjistiti, zda obec zachovala při projevech týkajících se smlouvy všechny formální náležitosti. Pro tento spor zbývá jen otázka, zda nedostatek platnosti smlouvy byl dodatečně napraven. V tomto směru poukázati jest opět na ono usnesení, podle něhož k vzniku závazku obce třeba je tří náležitostí, t. j. usnesení obecního zastupitelstva, platného podle předpisů obecního zřízení, schválení usnesení toho nadřízeným úřadem, a listiny, vykazující náležitosti příslušných předpisů obecního zřízení. Žalovaná strana, snažíc se prokázati proti žalobě platnost sporných pohledávek, uvedla jediné, že dostala od žalující obce příkaz k provedení úpisů válečných půjček. Z dalších vývodu jejích, jakož i z předložených listin je patrné, že dovolává se jediné platného usnesení obecního zastupitelstva (tehdy výboru) žalující obce, tudíž jediné náležitosti platného závazku. V tomto směru zjistily nižší soudy bezvadně a bez dalšího odporu se strany žalované, že nedošlo k platnému usnesení podle předpisů obecního zřízení. Uvedený nedostatek, lépe řečeno nedostatky, neboť nebylo tu ani schválení nadřízeným úřadem, vyjmouc svolení udělené moravským zemským výborem k provedení 6. válečné půjčky, tím méně pak potřebných listin, nemohly býti nahrazeny skutečnostmi, tvrzenými žalovanou stranou. K tomu nedostačilo podání žaloby na bývalého starostu žalující obce, již domáhala se obec náhrady škody pro úpisy válečných půjček bez platného usnesení výboru, k tomu nedostačila ani skutečnost, že obecní zastupitelstvo, jsouc způsobilé k usnášení se, zařadilo do obecního rozpočtu na rok 1923 určitou částku na zúrokování a splacení sporných dluhů, ani konečně skutečnost, že žalované bance dostalo se písemného slibu, že jí bude jakási částka zaplácena, až dojdou peníze. Tyto skutečnosti nemohly nahraditi nedostávající se náležitosti platného závazku, nestal se proto jimi závazek původně neplatný platným, aniž vznikl nový platný závazek. Totéž platí i o dalších dopisech, ke spisu přiložených, pokud jimi bylo slibováno částečné placení, i o výpisech z účtů, žalující obci zasílaných a jí přijímaných. Právní názor soudu první stolice, že v tomto sporu splněny jsou i předpoklady určovací žaloby podle §u 228 c. ř. s., nebyl vzat v odpor v opravném řízení, a nemá ani dovolací soud důvodu pochybovati o jeho správnosti.

Čís. 4992.

V tom, že v určitý den, jenž nebyl prohlášen za svátek (výročí narození presidenta republiky), nebyly na poštovním úřadě přijímány odpoledne doporučené zásilky, nelze spatřovati důvod k prodloužení lhůty k podání opravného prostředku ve smyslu §u 126, odstavec druhý, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, Rv I 513/25.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Odpůrkyně dovolatelu práven vytyká, že dovolací spis byl podán opožděně. Ze spisu jest patrné, že rozsudek odvolacího soudu byl zástupci dovolatelů doručen dne 21. února 1925. Dovolací spis byl však podán na poštovním úřadě teprve dne 9. března 1925, tedy až po uplynutí 14denní dovolací lhůty, končící dnem 7. března 1925. Okolnost, že dne 7. března 1925 nebyly odpoledne přijímány na poštovním úřadě doporučené listovní zásilky, nemůže odůvodnit prodloužení dovolací lhůty ve smyslu ustanovení §u 126 odstavec 2 c. ř. s., neboť tento den nebyl prohlášen za svátek (§ 44 j. ř.) a bylo tedy věcí zástupce dovolatelu, aby doporučený dovolací spis podal dne 7. března 1925 na poštovním úřadě v době, kdy mohl býti ještě opatřen poštovním podacím záznamem. Dovolatelé ostatně ani netvrdí, že tímto omezením odpoledních poštovních úředních hodin pro styk se stranami, bylo jim znemožněno podání dovolání dne 7. března 1925 a z dovolacího spisu jest patrné, že byl sepsán teprve dne 9. března 1925 a toho dne také na poštovním úřadě podán. Bylo proto dovolání jako opožděné odmítnouti, když učinil tak již soud první stolice (§ 507 odstavec první c. ř. s.).

Čís. 4993.

V tom, že ten, kdo prodal věc s výhradou vlastnického práva, domáhal se zaplacení kupní ceny (vedl pro ni exekuci), nelze ještě za všech okolností spatřovati vzdání se výhrady vlastnického práva.

Nárok na vrácení věci, odvozovaný ze svémocného odnětí z držby, nelze uplatňovati v řízení řádném, nýbrž toliko žalobou pro rušenou držbu v řízení podle §§ 454—460 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, Rv I 522/25.)

Žalovaný prodal žalobci stroj, vyhradiv si vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny. Žalobce zapůjčil stroj třetí osobě, jež jej vydala žalovanému. Žaloba na vydání stroje byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání, jež uplatňuje dovolací důvod č. 4 §u 503 c. ř. s., není opodstatněno. V první řadě jedná se o otázku, zda výhrada vlastnictví stroje, jehož vydání se žalobkyně domáhá, až do jeho úplného zaplacení a s tím i vlastnické právo žalovaného ke stroji zaniklo, jak tvrdí žalobkyně, tím, že žalovaný kupní cenu za stroj zažaloval a k vůli ní, nikoli však na sporný stroj, vedl exekuci. Pokud žalobkyně dovozujíc nesprávnost záporného zodpovědění této otázky nižšími soudy, staví se v dovolání i na stanovisko, že výhrada vlastnictví stala se jen jednostranně, od žalovaného, a že výhrada již proto není pro ni závazna a účinná, nelze k tomuto stanovisku žalobkyně přihlížeti, protože jest v rozporu se zjištěním